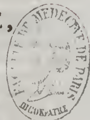

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Martis vigesimâ-octavâ mensis Februarii, anno Domini M. DCC. LXXXVI.

M. EDMUNDO-THOMA MOREAU, Doctore Medico, Præside.

An inter spasmodicos affectus febris intermittens?

I.

INTER morbos quibus discruciatur homo, haud parvum sibi vindicant locum illi, quibus pro charactere spasmus. Per hanc-ce vocem spasmi seu convulsionis, vulgò intelligenda venit quorumcumque musculorum contractio inordinata,

aut abſque nutu voluntatis orta. Ea autem aut conſtans eſt, & his vel illis muſculis perpetua, vel alterna, & nunc his nunc illis ſeſe mutuò ſuperantibus, motus alternos, tremores-ve efficiens. At recentiores Medici non ſolorum muſculorum convulſiones nomine ſpaſmi inſigniunt, ſed & cœterarum partium affectus, in quibus organis tonus impertitur irregularis. Itaque tanquàm ſpaſmi ſunt habendi, tremor, rigor, frigoris ſenſus, horripilatio, & membranarum adſtrictio. Cùm verò in quovis morbo, inſolentem ac irregularem ſit deprehendere motum, inde foret concludendum, quoſcumque morbos ſpaſmodicos eſſe; quamobrem haud alienum erit dicere, quid, inter ſpaſmodicos affectus, & cœteros, diſcriminis adſit. Hi ſpaſmodici cenſendi ſunt effectus, qui à ſtatu nervorum contra naturam ità pendent, ut à quâ ſoboleſcunt ipſis anſam non præberet cauſa occaſionalis, niſi jam ob vitioſas mobilitatem & ſenſilitatem, ad ſpaſmum diſpoſitio præexiſteret.

I I.

À quibus prodeunt affectus nervei, duplex cauſarum ſalutandum genus, prædiſponentium ſcilicet, quæ, fluidorum conſiſtentiam minuendo, vel acriora faciendo, vel aliâ quâlibet ratione, vim ſolidorum frangunt & ipſis majorem mobilitatem impertiunt; proægumenarum deinde quæ in iſtâ mobilitate conſtant, vel in affectu lento cujuſdam viſceris, vel in irritatione quâdam ortum ducente ab animi pathematibus, ſeu ab alio quovis fonte. Ab iiſdem cauſis febres oriuntur intermittentes; inter illas recenſentur, vita deſes, alimenta oligochilia, animi pathemata, aut variæ atmoſpheræ conſtitutiones. Subitaneæ enim mutationes aëris hâc & in illâ tempeſtate humanum corpus mirum in modum afficiunt; verno quidem tempore, dùm per omnia naturæ corpora ſerpit calor, minori copiâ profluunt urinæ, cùm perſpiratio profuſior. At frigus quod per hancce anni tempeſtatem alternis vicibus calori ſuccedit, jam vigentem coërcet perſpirationem, quâ retropreſſâ diluuntur fluida, hæc in abdominalia truditur viſcera, moxque oriuntur diarrheæ, viſcerum lenti affectus, undè febres intermittentes. Æſtate verò, ob nimium calorem jam & mobilitas & ſenſilitas major fibræ accedit; non mirum itaque, ſi graſſentur febres intermittentes, præſertim in udis regionibus, ubi è paludibus dimanant vapores putridi, præſertim ſi per quaſdam noctes aëre frigente perſpiratio fuerit ſuppreſſa, & infarctus viſcerum gignere valuerit. Autumnus, qui pluvioſam & frigidam ſequitur æſtatem, quòd tunc & diluuntur fluida, & ſuum partim tonum amiſere ſolida, ſemper ſecum febres adducit intermittentes, quas, per hiemem afflante Boreâ, ne reformides; cùm frigus & ſolida firmet, & fluida cogat, ſicque ſolummodò morbi inflammatorii ſæviant.

I I I.

FEBRIUM intermittentium, & à quo cœtera ſoboleſcunt, præcipuum ſymptoma horror. Illas ſemper anteit, & ſi fortè abſit, in illius vices ſuccedunt ſigna, quæ ſpaſmum arguere nemo ibit inficias, ut præcordiorum oppreſſiones, vomitus ſymptomatici, ſyncope, affectus comatoſi, delirium, paſſio hyſterica, cephalalgia, & alia id genus ſymptomata; nullus eſt tandem affectus nerveus, qui pro horrore occurrere nequeat. Undè concludere licet calorem poſteà ſuccedentem, habendum eſſe tanquàm molimen naturæ, ad ſpaſmum

quo urgebatur, debellandum. At propositum sæpè sæpiùs attingere scopum illi non licet, si quidem quandòque ità debilis ipsius sit reactio, ut spasmus adducat istos affectus de quibus jam fuit dictum, quique in febribus intermittentibus perniciosis sæviunt: sudor tandem, qui & frigus & calorem excipit, nihil aliud recensetur quàm spasmi remissio, qui vascula cutis constrixit. Recursus febris periodicus novam, inter & affectus nerveos, & febres intermittentes, analogiam instituit; in apricum producitur observatione *Sthalii*, qui animadvertit, post quidem cessatam ipsarum causam efficientem, adhuc vigere febres intermittentes, haud aliter ac videmus epilepsiam verminosam, expulsis quidem vermibus, infantes succutere.

I V.

CUM ad febrium intermittentium curationem Medicus attendit, illi studendum, ut viscera abdominalia liberando, fluidis debitam consistentiam, solidis solitum tonum conciliet, cum ab his deficientibus, tanquàm à gemino fonte febris oriatur intermittens, nec medelam, nisi correctis fluidorum solidorumque vitiis, possit accipere. Ut iste impleatur finis, vulgò in usum advocantur vomitiva & purgantia. Hæc medicamina ægris auxilium afferunt, quòd statum intestinorum & ventriculi commutant; reipsâ, purgantia lenia, nihil in curandis febribus intermittentibus commodi afferunt; tandemque à purgantibus validis ut *scammonio* auxilium venit expectandum. Aliundè febrem debellant intermittentem vomitiva, etsi nullum vitiosum videantur ejicere humorem. Prætereà tonica amara, antispasmodica, quæ in quolibet morbo spasmodico haùd parvâ virtute pollent, in febribus intermittentibus insignitèr prosunt, (*a*) & *quina*, qui febris intermittentis specificum haùd immeritò fuit decantatus, in spasmodicis affectibus curandis, ut cephalalgiâ, hemicraniâ, epilepsiâ, feliciter succedit. Multa quidem, ad hancce analogiam & febris intermittentis & affectuum nerveorum, in promptum producere nos penes esset, at satis erit, si solummodò dicamus, vehementia animi pathemata, quandòque febri intermittenti finem imposuisse.

V.

AST, objicies, quo pacto fieri poterit, ut affectus merè spasmodicus eam adducat crisim, quâ ipse non solummodo debelletur, sed etiam febri præexistens morbus. Respondendum erit, in errorem adduceretur, qui naturæ solis viribus spasmodicas affectiones solvi nequire censeret. Fatendum quidem, huncce felicem exitum præsertim obtinere febres intermittentes; at animadverdum causas quibus producatur, in agendo promptiores esse, quam quæ cæteris spasmodicis affectibus originem dant, ideòque citiùs naturâ subigi. Non mirum, si in cœteris affectibus nerveis sæpiùs deesse crisis videatur: hoc pendet ex eo quòd, longius ipsi requiratur tempus, & sic ipsi vel prava diæta, vel alia,

(*a*) Antispasmodica in curandis febribus intermittentibus, magno cum successu usurpat celeb. M. Majault, magni Nosocomii Parisiensis Medicus.

obices ponant ; & etiam si fortè superveniat, illam Medicus observare, vel nequeat vel nesciat.

Ergò inter spasmodicos affectus febris intermittens.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Thomas LE TENNEUR.

M. Felix VICQ-D'AZYR, *è Regiâ Scientiarum Academiâ, Serenissimi Comitis Atrebatum Consiliarius Medicus, Regii Medicorum Nanceianorum Collegii Socius honorarius.*

M. Antonius-Chaumont SABATIER, *Regis in Portu Brestensi Medicus.*

M. Joannes-Franciscus-Achilles DE LALOUETTE.

M. Josephus COTTON.

M. Henricus-Joannes BAGET, *Chirurgiæ latino idiomate Professor.*

M. Natalis-Maria DE GEVIGLAND, *Regiorum in Germaniâ Ducum & Militum Nosocomiorum nuper Medicus.*

M. Petrus DE LALOUETTE, *Regii Ordinis Eques.*

M. Josephus-Maria-Franciscus LASSONE, *Eques, Regis in Sacro Consistorio Consiliarius, Regis ab omnibus Consiliis; Archiatrorum Comes; Serenissimæ Reginæ Medicus Primarius; è Regiâ Scientiarum Academiâ, Universitatis Medicinæ Monspeliensis Doctor aggregatus & honorarius, Regius Librorum Censor, &c.*

Proponebat Parisiis, PETRUS-AUGUSTUS ADET, Parisinus, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theseos Author.

A. R. S. H. 1786. AB OCTAVA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, viâ dictâ *du Fouarre*, 1786.